

До протоколу № 208
від 10 червня 2026 року

Р І Ш Е Н Н Я

Про Доповідь Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти про якість вищої освіти в Україні, її відповідність завданням сталого інноваційного розвитку суспільства у 2025 році

Відповідно до ст. 14 Закону України «Про комітети Верховної Ради України» та до Плану роботи Комітету Верховної Ради України з питань освіти, науки та інновацій (далі – Комітет) на період п'ятнадцятої сесії Верховної Ради України дев'ятого скликання, який затверджено рішенням Комітету від 14 січня 2026 року (протокол № 196), та на виконання частини 2 статті 18 Закону України «Про вищу освіту» про щорічну підготовку та оприлюднення доповіді про якість вищої освіти в Україні, її відповідність завданням сталого інноваційного розвитку суспільства Комітет на своєму засіданні 10 червня 2026 року (протокол № 208) заслухав та обговорив Доповідь Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти про якість вищої освіти в Україні, її відповідність завданням сталого інноваційного розвитку суспільства у 2025 році (далі – Доповідь).

Рішення Комітету підготовлено з урахуванням попередньо наданої Національним агентством із забезпечення якості вищої освіти (далі – Національне агентство) Доповіді, а також Річного звіту Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти за 2025 рік (лист від 18.05.2026 № 1920).

Доповідь містить комплексний аналіз стану системи вищої освіти України, відображає основні показники та тенденції її розвитку упродовж року, окреслює подальші напрями модернізації й інтеграції до Європейського простору вищої освіти, висвітлює результати функціонування системи зовнішнього забезпечення якості вищої освіти.

У вступі зазначено, що Доповідь є не просто формальним звітом Національного агентства, а спробою комплексно проаналізувати стан системи вищої освіти України у 2025 році. Основний акцент зроблено на тому, наскільки українська система вищої освіти просувається до Європейського простору вищої освіти та відповідає стандартам ESG 2015. Також наголошується, що вища освіта розглядається як один із ключових чинників сталого інноваційного розвитку держави, особливо в умовах війни та післявоєнного відновлення. *Окремо*

підкреслюється потреба у вдосконаленні законодавства у сфері забезпечення якості, розвитку інституційної акредитації та посиленні автономії університетів.

Перший розділ Доповіді присвячений загальному аналізу системи вищої освіти України. У ньому показано, як змінюється мережа закладів освіти, скільки функціонує університетів, наукових установ та закладів фахової передвищої освіти, як змінюється контингент здобувачів освіти та кадровий потенціал університетів. Значну увагу приділено впливу війни на систему вищої освіти, зокрема проблематиці переміщених закладів освіти та трансформації мережі ЗВО.

Зазначено, що станом на 1 січня 2026 року в Україні функціонувало 609 закладів освіти, які реалізують освітні програми у сфері вищої освіти (у 2024 та 2023 роках таких було 625 та 633 закладів відповідно), з яких 377 – заклади вищої освіти, 188 – наукові установи та 44 – заклади фахової передвищої освіти. Із загальної кількості закладів 420 є державної форми власності, 38 – комунальної та 151 – приватної. Найбільша концентрація закладів вищої освіти зберігається у місті Києві (217 закладів), а також у Харківській (57 закладів), Дніпропетровській (36 закладів), Львівській (36 закладів) та Одеській (31 заклад) областях.

Загальне скорочення закладів освіти, які реалізують освітні програми у сфері вищої освіти, за три роки складає близько 4% (зменшення на 24 заклади).

Окремий блок стосується ролі вищої освіти у досягненні Цілей сталого розвитку. Розділ висвітлює загальну картину сучасного стану української вищої освіти та її місця у міжнародному освітньому просторі. Зокрема, у 2025 році до рейтингу Times Higher Education Impact Rankings увійшло 55 ЗВО (у 2024 році – 42 ЗВО), до QS Sustainability Rankings – 18 ЗВО (у 2024 році – 17 ЗВО), а до UI GreenMetric World University Rankings – 33 ЗВО (у 2024 році – 25 ЗВО).

Щодо кількісних показників (станом на 2025 рік у порівнянні з 2023-2024 роками), представлених у Доповіді:

Показник	2023	2024	2025	Динаміка 2025/2024, %
Установи, що реалізують освітні програми в сфері вищої освіти, од	633	625	609	-2,56
Освітня програма, од у т.ч:	24512	24000	29148	+21,45
початковий рівень	302	223	3	-98,65
перший (бакалаврський)	11686	11605	14294	+23,17
другий (магістерський)	9794	9379	10876	+15,96
третій (освітньо-науковий)	2717	2780	3949	+42,05
третій (освітньо-творчий)	13	13	21	+61,54
ОКР «спеціаліст»	737	541	5	-99,08
Частка ОП із чинним сертифікатом про акредитацію ОП, %		34,37	57,49	+67,27
Здобувачі вищої освіти, осіб		1 074 626	1 017 490	-5,32

початковий рівень	1616	639	48	-92,49
перший (бакалаврський)	781 249	736 483	729 308	-0,97
другий (магістерський)	343 778	282 414	249 580	-11,63
третій (освітньо-науковий)	47 851	54 766	50 245	-8,26
третій (освітньо-творчий)	162	236	215	-8,90
ОКР «спеціаліст»		88	48	-45,45
Записи в ДП «Інфоресурс» про науково-педагогічних, педагогічних і наукових працівників, які здійснюють викладацьку діяльність у закладах вищої освіти, од		105 984	68 227	-35,63

У другому розділі Доповіді проаналізовано функціонування системи зовнішнього забезпечення якості вищої освіти в Україні у 2025 році. Зокрема, Національним агентством розглядалися питання акредитації освітніх програм, умовної (відкладеної) акредитації, постакредитаційного моніторингу, транскордонного забезпечення якості та пілотування інституційної акредитації. У межах розвитку системи зовнішнього забезпечення якості особливу увагу приділено забезпеченню послідовності акредитаційних рішень, реагуванню закладів освіти на виявлені недоліки та впровадженню нових механізмів оцінювання якості.

Інформація щодо надання умовної (відкладеної) акредитації відповідно до постанови КМУ № 295 від 16 березня 2022 року «Про особливості акредитації освітніх програм, за якими здійснюють підготовку здобувачі вищої освіти, в умовах воєнного стану»:

Показник	2024	2025	Динаміка 2025/2024, %
Умовна (відкладена) акредитація, кількість ЗВО	278	168	-40
Умовна (відкладена) акредитація (відповідно до постанови Кабінету Міністрів України № 295 від 16 березня 2022 р), кількість рішень щодо освітніх програм	1307	813	-38

У 2025 році Комітет з акредитації освітніх програм Національного агентства забезпечував системний розгляд звернень закладів вищої освіти щодо надання умовної (відкладеної) акредитації відповідно до постанови КМУ № 295 від 16 березня 2022 року «Про особливості акредитації освітніх програм, за якими здійснюють підготовку здобувачі вищої освіти, в умовах воєнного стану», що дозволило підтримати реалізацію освітніх програм в умовах воєнного стану. Переважна більшість звернень отримала позитивні рекомендації, а найбільш поширеною підставою залишається «настання обставин непереборної сили, викликані військовими діями країни агресора, що унеможливають проведення акредитації освітньої програми у віддаленому (дистанційному), у змішаному режимі або в загальному порядку». Отримані результати підтверджують важливість цього механізму як інструменту гнучкого реагування системи зовнішнього забезпечення якості на кризові умови функціонування вищої освіти.

Серед основних недоліків освітніх програм, виявлених зовнішнім забезпеченням якості, Національне агентство виділяє наступні:

- недостатня цілісність та логічна узгодженість структури освітніх програм;
- невідповідність змісту окремих освітніх компонентів заявленим результатам навчання;
- формальний характер процедур внутрішнього забезпечення якості;
- недостатнє залучення стейкхолдерів до формування та оновлення освітніх програм;
- низький рівень практикоорієнтованості окремих програм;
- недостатня відповідність змісту освітніх програм сучасним потребам ринку праці;
- проблеми з кадровим забезпеченням освітнього процесу;
- недотримання окремими закладами вимог стандартів вищої освіти;
- формальне забезпечення академічної доброчесності;
- недостатня прозорість процедур перегляду та оновлення освітніх програм;
- слабка ефективність внутрішніх систем забезпечення якості у реагуванні на попередні зауваження експертів.

У Доповіді також зазначено, що найчастіше у 2025 році, як і в попередньому, невідповідності встановлювалися за критерієм 2 «Структура та зміст освітньої програми» та за критерієм 8 «Внутрішнє забезпечення якості освітньої програми».

Також у Доповіді наголошується на ризиках імітації процесів забезпечення якості у частині ЗВО, коли внутрішні системи забезпечення якості існує переважно формально та не виконують функцію реального вдосконалення освітніх програм і управлінських процесів.

Також зазначено, що у 2025 році Національним агентством запроваджено процедуру постакредитаційного моніторингу освітніх програм відповідно до ESG 2015 та нового Положення про акредитацію освітніх програм. Для реалізації процедури затверджено форми самооцінювання, заяв та експертних висновків, а також розпочато створення окремого цифрового модуля «Постакредитаційний моніторинг» в інформаційно-комунікаційній системі Національного агентства, через яку воно:

- організовує та супроводжує процедури акредитації;
- забезпечує електронний документообіг;
- формує та зберігає акредитаційні справи;
- координує роботу експертів і галузевих експертних рад;
- здійснює апеляційний розгляд;
- впроваджує постакредитаційний моніторинг.

У другому розділі Доповіді також наголошується, що транскордонне забезпечення якості у 2025 році характеризувалося зростанням кількісних показників міжнародної співпраці, розширенням участі міжнародних експертів у

процедурах оцінювання та посиленням інтеграції української системи забезпечення якості до Європейського простору вищої освіти.

Третій розділ Доповіді узагальнює результати акредитаційних експертиз освітніх програм та аналізує як сильні сторони ЗВО, так і типові проблеми, які системно виявляються під час акредитаційних процедур, а також ролі професійних спільнот і форумів якості у формуванні культури якості вищої освіти.

Водночас значна частина розділу присвячена аналізу недоліків освітніх програм: порушенням критеріїв оцінювання якості, динаміці невідповідностей упродовж 2019-2025 років, а також узагальненню найбільш поширених комбінацій критеріїв, за якими встановлювалися часткові або повні невідповідності. Окремо досліджено ефективність реагування внутрішніх систем забезпечення якості закладів вищої освіти на зауваження експертів та результати повторних акредитаційних процедур після умовної (відкладеної) акредитації.

Також у розділі відзначено роль Українського форуму якості освіти (UQAF) у формуванні культури якості вищої освіти та поширенні кращих практик серед ЗВО. Значна увага приділена питанням внутрішньої культури якості, залученню стейкхолдерів до розроблення освітніх програм, академічній доброчесності, практикоорієнтованості навчання та адаптації освітніх програм до потреб ринку праці.

Загалом у 2025 р. 372 освітні програми за результатами акредитаційної експертизи отримали умовну (відкладену) акредитацію (з них 2 ОП двічі – у 2024/2025 н.р. та 2025/2026 н.р.). З-поміж них 65 (19 %) освітніх програм у попередні роки вже отримали таку умовну (відкладену) акредитацію за результатами акредитаційної експертизи.

Щодо повторного прийняття рішення про умовну (відкладену) акредитацію:

Попередні акредитації освітніх програм	Кількість рішень, од
ОП, які вперше були винесені на розгляд	153
ОП, які попередньо отримували умовну (відкладену) акредитацію лише за Постановою КМУ №295	135
ОП, щодо яких ухвалено рішення про умовну (відкладену) акредитацію після попередньої умовної (відкладеної) акредитації за результатами акредитаційної експертизи	65
ОП, щодо яких ухвалено рішення про умовну (відкладену) акредитацію після акредитації за результатами акредитаційної експертизи	19
ОП, щодо яких ухвалено рішення про умовну (відкладену) акредитацію після відмови в акредитації за результатами акредитаційної експертизи	2
Разом	374

У 2024 році було прийнято 145 рішень про умовну (відкладену) акредитацію щодо освітніх програм.

У четвертому розділі Доповіді проаналізовано функціонування внутрішньої системи забезпечення якості діяльності Національного агентства. Значну увагу приділено механізмам збору та аналізу зворотного зв'язку від гарантів освітніх програм, експертів, студентів, академічних менеджерів та інших учасників акредитаційних процедур, а також удосконаленню процедур забезпечення якості та підвищенню послідовності акредитаційних рішень.

У 2025 році Національним агентством проведено серію опитувань ключових стейкхолдерів системи забезпечення якості, зокрема гарантів освітніх програм, експертів, кандидатів у експерти, академічних менеджерів та студентів - учасників програм «UAS QA Pool» та «Студенти - амбасадори якості». Окремо здійснювалося оцінювання якості роботи експертів та функціонування галузевих експертних рад.

Також у четвертому розділі Доповіді зазначено, що у 2025 році було модернізовано Інформаційно-комунікаційну систему Національного агентства, створено модуль «Апеляційна палата».

Окрему увагу приділено професійному розвитку експертного середовища та підвищенню якості експертної діяльності. У Доповіді наголошується, що розвиток цифрової інфраструктури, оновлення нормативної бази та вдосконалення механізмів внутрішнього контролю стали важливими складовими забезпечення прозорості, послідовності та надійності процедур акредитації освітніх програм у 2025 році.

У п'ятому розділі Доповіді проаналізовано відповідність української системи забезпечення якості вищої освіти стандартам і рекомендаціям ESG 2015 та інтеграційний прогрес України до Європейського простору вищої освіти. Особливу увагу приділено оцінці діяльності Національного агентства в контексті підготовки до набуття повного членства в Європейській асоціації із забезпечення якості вищої освіти (ENQA) та включення до Європейського реєстру агентств із забезпечення якості вищої освіти (EQAR).

У цьому розділі Доповіді зазначено, що у 2025 році продовжено гармонізацію українських процедур акредитації та забезпечення якості із європейськими стандартами ESG 2015, зокрема через розвиток інституційної акредитації, транскордонного забезпечення якості, постакредитаційного моніторингу та вдосконалення цифрової інфраструктури Національного агентства.

Також у межах міжнародного співробітництва у 2025 році чотири українські заклади вищої освіти успішно пройшли міжнародну інституційну акредитацію із залученням міжнародних експертних груп та отримали сертифікати строком на 7 років, що опосередковано розглядається як підтвердження наближення української системи забезпечення якості до європейських практик.

У цьому розділі наголошується, що розвиток процедур забезпечення якості, цифровізація акредитаційних процесів, посилення міжнародної співпраці та імплементація ESG 2015 є ключовими передумовами подальшої інтеграції України до європейського простору забезпечення якості вищої освіти.

У висновках Доповіді підсумовано основні тенденції розвитку системи вищої освіти України у 2025 році та наголошено, що попри виклики воєнного стану, система вищої освіти продовжує функціонувати, адаптуватися до нових умов та поступово інтегруватися до Європейського простору вищої освіти. Відзначено позитивну динаміку розвитку системи забезпечення якості вищої освіти, розширення практик зовнішнього та внутрішнього забезпечення якості, впровадження постакредитаційного моніторингу, розвиток інституційної акредитації та посилення міжнародного співробітництва у сфері забезпечення якості.

Українські ЗВО демонструють поступову інтеграцію принципів сталого розвитку, розширюють участь у міжнародних рейтингах, впроваджують інноваційні освітні практики та адаптують освітні програми до сучасних викликів ринку праці, цифровізації та післявоєнного відновлення держави. Водночас наголошується на збереженні низки системних проблем, зокрема недостатності розвитку внутрішніх систем забезпечення якості, неусунення виявлених недоліків освітніх програм, ігнорування вимог до академічної доброчесності, практикоорієнтованості навчання та ефективності управлінських процесів у закладах вищої освіти.

Окрему увагу у висновках Доповіді приділено необхідності подальшого вдосконалення законодавства у сфері забезпечення якості вищої освіти, розвитку незалежних акредитаційних механізмів, цифровізації процедур оцінювання, посиленню інституційної спроможності Національного агентства та остаточній гармонізації української системи забезпечення якості із європейськими стандартами ESG 2015. Зазначено, що подальший розвиток системи вищої освіти має ґрунтуватися на принципах відкритості, академічної свободи, інституційної автономії, відповідальності та орієнтації на сталий інноваційний розвиток держави.

Комітет зазначає, що окремої уваги заслуговує питання інклюзивності та безбар'єрності у сфері вищої освіти. У Доповіді значну увагу приділено класичному розумінню цих понять – створенню умов для осіб з особливими освітніми потребами, забезпеченню фізичної доступності освітнього середовища, адаптації освітніх програм та розвитку інклюзивної культури у закладах вищої освіти. Водночас сучасні умови функціонування системи вищої освіти України, особливо в умовах війни, суттєво розширюють зміст цих категорій.

Сьогодні інклюзивність і безбар'єрність – це не лише про архітектурну доступність чи спеціальні освітні умови. Це також про забезпечення реального та безперервного доступу до освіти незалежно від місця перебування, безпекової ситуації чи життєвих обставин. Особливого значення у цьому контексті набуває діяльність закладів вищої освіти, які функціонують у прифронтових регіонах або були переміщені внаслідок війни, але продовжують забезпечувати неперервність освітнього процесу через дистанційні та змішані форми навчання.

Такі заклади фактично виконують важливу соціальну та державотворчу функцію: забезпечують збереження доступу до освіти, академічної спільноти та

людського капіталу навіть в умовах постійних безпекових ризиків. *У сучасних умовах здатність університету гарантувати неперервність освітнього процесу, цифрову доступність та гнучкість освітніх траєкторій також є проявом інклюзивності та безбар'єрності у широкому суспільному значенні.*

Отже, під час проведення акредитації освітніх програм та оцінювання внутрішніх систем забезпечення якості *Національному агентству доцільно враховувати не лише класичні критерії інклюзивності, а й спроможність закладів вищої освіти забезпечувати доступність та неперервність освіти в умовах війни і кризових ситуацій.* Це дозволить більш об'єктивно оцінювати діяльність закладів освіти, які працюють у надзвичайно складних умовах, але забезпечують реалізацію конституційного права громадян на освіту.

Український досвід функціонування системи вищої освіти в умовах повномасштабної війни фактично ламає усталені міжнародні стереотипи щодо можливостей забезпечення якості освіти в кризових умовах. Попри безпекові ризики, переміщення університетів та руйнування інфраструктури, українські заклади вищої освіти не лише зберегли освітній процес, а й продовжують забезпечувати його якість, міжнародну співпрацю та розвиток внутрішніх систем забезпечення якості. Саме тому *український досвід варто розглядати не лише як приклад стійкості, а і як унікальну модель адаптивності та цифрової трансформації освіти в умовах війни, що формує нове розуміння інклюзивності та безбар'єрності у європейському освітньому просторі.*

Серед основних викликів, з якими стикається система зовнішнього забезпечення якості вищої освіти в Україні та які потребують врегулювання у 2026 році, у Доповіді виокремлено наступні:

необхідність удосконалення підходу до умовної (відкладеної) акредитації закладів вищої освіти в умовах воєнного стану з урахуванням їх фактичної спроможності проходити акредитацію за загальною процедурою;

лінійність та неадаптивність вимог законодавства щодо кадрового забезпечення освітнього процесу;

проблеми транскордонного забезпечення якості та недотримання окремими іноземними агентствами вимог ESG-2015 і українського законодавства;

потреба у вдосконаленні моделі формування Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти;

необхідність оновлення підзаконних нормативних актів у зв'язку з імплементацією Закону України «Про академічну доброчесність»;

недостатній рівень управлінської спроможності окремих закладів вищої освіти щодо функціонування внутрішніх систем забезпечення якості;

запит на розвиток нових інструментів зовнішнього забезпечення якості та адаптацію системи до сучасних європейських тенденцій, зокрема у сфері інституційної акредитації та мікрокваліфікацій.

Окремої уваги потребує також питання кадрового забезпечення освітніх програм у контексті змін законодавства у сфері вищої освіти. З прийняттям Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо підтримки

наукової роботи в закладах вищої освіти» від 6 червня 2024 року № 3791-IX у системі вищої освіти було введено окрему категорію педагогічних працівників ЗВО. Водночас чинні підходи до оцінювання кадрового забезпечення освітніх програм та визначення відповідності працівників освітнім компонентам переважно сформовані для науково-педагогічних працівників і не повною мірою враховують специфіку професійної діяльності педагогічних працівників (в контексті розподілу наукової та навчальної роботи).

У зв'язку з цим виникає необхідність нормативного та методичного перегляду підходів до оцінювання відповідності педагогічних працівників освітнім компонентам під час акредитації освітніх програм. Такий підхід має враховувати особливості практичної, методичної та професійної підготовки педагогічних працівників, а також забезпечувати баланс між вимогами до академічної кваліфікації, професійного досвіду та практикоорієнтованості освітнього процесу. Це є особливо важливим для розвитку сучасних освітніх програм, посилення їх прикладного характеру та розширення можливостей залучення фахівців-практиків до освітнього процесу у закладах вищої освіти.

Заслухавши інформацію Голови Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти А. Бутенка, Голови Комітету С. Бабака, голови підкомітету з питань вищої освіти Ю. Гришиної, а також широко обговоривши Доповідь Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти про якість вищої освіти в Україні, її відповідність завданням сталого інноваційного розвитку суспільства у 2025 році, **Комітет Верховної Ради України з питань освіти, науки та інновацій вирішив:**

1. Інформацію Голови Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти А. Бутенка про Доповідь Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти про якість вищої освіти в Україні, її відповідність завданням сталого інноваційного розвитку суспільства у 2025 році, взяти до відома та зазначити про відсутність обставин, які б перешкождали оприлюдненню цього Рішення на офіційному вебсайті Верховної Ради України.

2. Рекомендувати Комітету Верховної Ради України з питань освіти, науки та інновацій провести узгоджувальну нараду за участю Міністерства освіти і науки України, Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти щодо формування підходів до оцінювання відповідності освітньої та професійної кваліфікації педагогічних, науково-педагогічних і наукових працівників закладів вищої освіти освітнім компонентам освітніх програм під час їх акредитації, а також відповідності таких підходів вимогам законодавства та Ліцензійним умовам провадження освітньої діяльності.

3. Рекомендувати Національному агентству із забезпечення якості вищої освіти:

3.1 Удосконалити практику надання умовної (відкладеної) акредитації освітніх програм без проведення або з частковим проведенням акредитаційної

експертизи освітніх програм закладів вищої освіти, переміщених з 24 лютого 2022 року, що надається відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 16.03.2022 №295 «Про особливості акредитації освітніх програм, за якими здійснюють підготовку здобувачі вищої освіти, в умовах воєнного стану» з унеможливленням зловживанням закладами вищої освіти умовами воєнного стану.

3.2 Розробити диференційований підхід до оцінювання відповідності освітньої та професійної кваліфікації науково-педагогічних, педагогічних, наукових працівників закладів вищої освіти освітнім компонентам під час акредитації освітньої програми.

3.3 Опрацювати питання запровадження гнучких процедур реагування на форс-мажорні та безпекові обставини під час проведення акредитацій освітніх програм в умовах воєнного стану, зокрема щодо механізмів перенесення, зупинення або скасування акредитаційних процедур та врегулювання пов'язаних організаційних і фінансових питань.

3.4 Розробити пропозиції із вдосконалення Закону України «Про вищу освіту» щодо:

встановлення чітких вимог до транскордонної акредитації освітніх програм з питань вдосконалення формування переліку іноземних акредитаційних агентств та агентств із забезпечення якості вищої освіти, які видають сертифікати про акредитацію освітніх програм, що визнаються в Україні, та уточнення умов оцінювання освітніх програм в Україні з урахуванням відповідності національним стандартам вищої освіти та іншим вимогам чинного законодавства України;

вдосконалення процедури формування складу та діяльності Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти.

3.5 Підготувати пропозиції із приведення нормативно-правових актів, що регулюють питання академічної доброчесності, у відповідність із Законом України «Про академічну доброчесність».

3.6 Забезпечити належний моніторинг виконання закладами вищої освіти вимог законодавства щодо академічної доброчесності, зокрема в частині застосування заходів академічної відповідальності, посилити комунікацію із закладами вищої освіти щодо практики імплементації відповідних норм законодавства та щодо приведення внутрішніх положень закладів вищої освіти з питань академічної доброчесності у відповідність до вимог Закону України «Про академічну доброчесність».

3.7 Продовжити практику проведення Українського форуму якості освіти (UQAF) як провідної комунікаційної платформи у сфері забезпечення якості вищої освіти, забезпечуючи участь широкого кола стейкхолдерів: закладів вищої освіти, студентських організацій, роботодавців, органів державної влади та міжнародних партнерів.

4. Рекомендувати Кабінету Міністрів України розробити та затвердити процедуру включення іноземних акредитаційних агентств та агентств із забезпечення якості вищої освіти, які видають сертифікати про акредитацію

освітніх програм, що визнаються в Україні, з урахуванням заяв-намірів щодо проведення акредитацій освітніх програм на території України та заповнень щодо дотримання національного законодавства та ключових вимог EQAR щодо транскордонного забезпечення якості.

5. Рекомендувати Міністерству культури України розробити та затвердити Порядок здобуття освітньо-творчого ступеня відповідно до Закону України «Про вищу освіту».

6. Рекомендувати Міністерству освіти і науки України посилити контроль та відповідальність менеджменту закладів вищої освіти з питань неналежного функціонування внутрішнього забезпечення якості освіти.

Голова Комітету

Сергій БАБАК